

РЕШЕНИЕ

№ 4144

гр. София, 20.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 20.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **6990** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] срещу ревизионен акт № [ЕГН] от 13.02.2012 г., издаден от И. Й. В. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, потвърден с решение № 1559 от 29.06.2012 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП.

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на ревизионния акт в оспорената му част, като издаден при неправилно прилагане на материалния закон. Жалбоподателят и процесуалният му представител адв. Б. поддържат, че при повторната ревизия не са извършени всички необходими процесуални действия, насочени към изясняване на фактите от значение за установяване на задълженията по ЗДДС, което е довело до необосновани и формални правни изводи. Искане се отмяната на ревизионния акт в обжалваната му част и се претендират направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция „ОДОП” – [населено място] при ЦУ на НАП, представлявана от юрк. К. изразява мотивирано становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на ревизионния акт в обжалваната му част. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на заповед за възлагане на ревизия (ЗВР № 1109713 от 18.08.2011 г., изменена със ЗВР № 1113188 от 28.11.2011 г., издадени от Ц. К. Навчев на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от м.06.2010 г. и м.07.2010 г. ЗВР са връчени на 30.08.2011 г. и на 12.12.2011 г.

Ревизията е повторна в изпълнение на указанията, дадени с решение № 1297 от 03.08.2011 г. на директора на дирекция „О.” – [населено място], с което е отменен РА №[ЕИК] от 07.02.2011 г., издаден от А. К. К. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., с който са установени задължения по ЗДДС за данъчни периоди от 01.06.2010 г. до 31.07.2010 г.

Изготвен е ревизионен доклад № 23-1113188 от 13.01.2012 г., надлежно връчен на управителя на дружеството на 16.01.2012 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК ревизирият субект не е упражнил правото си на възражение срещу РД.

Ревизионното производство приключва с ревизионен акт № [ЕГН] от 13.02.2012 г., издаден от И. Й. В. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП С., упълномощен със З. № К 1113188 от 16.01.2012 г. от органа, възложил ревизията.

За данъчен период м.06.2010 г. са установени задължения ДДС в размер на 1175,51 лева и лихви в размер на 192,65 лева, а за данъчен период м.07.2010 г. ДДС в размер на 12 387,98 лева и лихви в размер на 1921,68 лева. Така установените задължения са в резултат на: 1. отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 24 956,00 лева по фактура № 20 от 15.06.2010 г. на стойност 75 460,00 лева и ДДС 15 092,00 лева, фактура № 22 от 17.06.2010 г. на стойност 49 320,00 лева и ДДС 9 864,00 лева и фактура № 28 от 26.07.2010 г. на стойност 15000,00 лева и ДДС 3000,00 лева, издадени от [фирма]; 2. отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 9 387,98 лева по протокол № 198 от 15.05.2009 г. с ДДС 4 811,34 лева и протокол № 199 от 15.05.2009 г. с ДДС 4 576,64 лева.

Р. акт е връчен на управителя на дружеството на 20.02.2012 г. като жалбата до директора на дирекция „О.” – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП С. град с вх. № 53-03-394 от 05.03.2012 г.

В 60-дневния срок по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, започнал да тече, считано от 12.03.2012 г. между страните е сключено споразумение с № 23-22-794 от 08.05.2012 г. за удължаване срока за произнасяне от решаващия орган по жалбата на [фирма] с един месец.

В 30-дневния срок по чл. 156, ал. 5 от ДОПК е подадена жалба с вх. № 53-00-574 от 29.06.2012 г. от [фирма] срещу мълчаливо потвърдения РА в оспорената му част.

В 7-дневния срок за изпращане на преписката в съда решаващият орган се е произнесъл с решение № 1559 от 29.06.2012 г., с което РА в оспорената му част е потвърден.

В рамките на съдебното производство е изслушано и прието като неоспорено от страните заключение по съдебно-счетоводна експертиза, което е извършило проверка в счетоводството на жалбоподателя и доставчика му – [фирма], анализирано е счетоводната и търговската документация, както и събраните по делото доказателства. Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 1559 от 29.06.2012 г. на директора на

дирекция „О.“ [населено място] е издадено в рамките на 7-дневния срок по чл. 150, ал. 1 от ДОПК за изпращане на преписката в съда, поради което не е нарушена забраната, установена в чл.156, ал. 6 от ДОПК. Това означава, че решението е валидно и допустимо и същото е породило правни последици. След връчване на процесното решение дружеството е подало жалба до съда с вх. № 53-00-574 от 10.07.2012 г. по описа на дирекция „О.“ – [населено място] срещу РА в потвърдената му част. Следователно, жалбата се явява подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Р. акт в оспорената част, потвърден с решение № 1559 от 29.06.2012 г. е издаден от материалнокомпетентен орган. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Според този текст - чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К 1113188 от 16.01.2012 г. на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определен И. Й. В. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП С.. Процесната З. е издадена от Ц. К. Навчев, заемащ длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ на ТД на НАП С., която е оправомощен да издава заповеди за възлагане на ревизии съгласно заповед № РД – 01 – 6 от 04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С.. Съгласно чл. 119, ал. 1 и 2 от ДОПК (в редакцията си преди изменението, влязло в сила на 01.01.2013 г.) в тридневен срок от изготвянето на ревизионния доклад органите, извършили ревизията, уведомяват писмено органа, който я е възложил. След получаване на уведомлението органът, възложил ревизията, определя със заповед компетентния да издаде ревизионния акт орган по приходите. Р. акт, предмет на оспорване в настоящото производство е издаден от И. Й. В. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП С. съобразно издадената З..

В хода на ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. ЗВР са надлежно връчени на ревизираното лице. РД е надлежно мотивиран и обоснован, като същият съставлява неразделна част от ревизионния акт, с който е приключило процесното ревизионно производство. Съгласно чл. 37, ал.1 от ДОПК доказателствата се събират служебно от органа по приходите или по инициатива на данъчния субект, като всички събрани доказателства подлежат на обективна преценка и анализ. Видно от доказателствата по делото ревизиращите органи са изискали необходимите документи и обяснения относно процесните доставки както от ревизираното лице, така и от неговия доставчик. С нарочен протокол, съставен по реда на ДОПК е извършено приобщаване на събраните в хода на предходното ревизионно производство доказателства. Следователно, неоснователно е твърдението на оспорващия за липса на процесуална активност у органите по приходите при извършване на настоящото ревизионно производство.

Във връзка с приложението на материалния закон съдът намира следното:

В частта относно отказано право на приспадане на данъчен кредит за м. 07.2010 г. в общ размер на 9 387 98,00 лева по протоколи № 198 от 15.05.2009 г. и № 199 от 15.05.2009 г. за извършен В. ревизионният акт е влязъл в сила като необжалван.

С процесния РА на основание чл. 68, ал.1, т. 1 вр. чл. 6 от ЗДДС и чл.69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 27 956,00 лева по фактура № 22 от 17.06.2010 г. с ДО 49 320,00 лева и ДДС 9 864,00 лева, фактура № 20 от 15.06.2010 г. с ДО 75 460,00 лева и ДДС 15092, 00 лева и фактура № 28 от 26.07.2010 г. с ДО 15000,00 лева и ДДС 3000,00 лева с предмет - стоки по опис, издадени от [фирма] поради липса на реално осъществени доставки на стоки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС.

Така направеният извод е правилен и кореспондира със събраните в хода на първата и повторната ревизия доказателства, както и с доказателствата, събрани в рамките на съдебното производство, в това число и заключението по приетата като неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза.

Изготвено е ИПДПОЗЛ № 24-00-5120#1 от 08.09.2011 г. до ревизираното лице за изискване на процесните фактури № 20 от 15.06.2010 г., № 22 от 17.06.2010 г. и № 28 от 26.07.2010 г., издадени от [фирма]; документи за транспортиране на стоките и тяхното приемане в складово помещение; извлечения от аналитични счетоводни сметки и от счетоводни регистри. В отговор на ИПДПОЗЛ ревизираният субект е представил документи с писмо № 24-00-5120#3 от 27.09.2011 г.

На основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на [фирма], като резултатите от нея са отразени в протокол № 2300-58-1109713-01 от 01.12.2011 г. До доставчика е адресирано ИПДПОЗЛ изх. № 06-24-24-190 от 28.10.2011 г., връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

С протокол № 1159398 от 28.12.2011 г. са приобщени доказателства по предходното ревизионно производство, включително ПИНП № 2245-01006682-1 от 23.09.2010 г. и ПИНП № 2245-01006682-3 от 05.10.2010 г. от извършена насрещна проверка на [фирма]; ПИНП № 2245-01006682 -2 от 12.10.2010 г. от извършена насрещна проверка на предходния доставчик [фирма]; ПИНП № 2245-01006682- 2 от 12.10.2010 г. от извършена насрещна проверка на [фирма] относно фактурирани транспортни услуги към [фирма]; формуляр SCAC 2004 с реф. № E BG HU20100628 005424 015651 R за ВОД от ревизираното дружество към GPI KOLOMAN I. KF.T.

В хода на ревизията е констатирано, че предмет на процесните доставки са „стоки по опис”, като към всяка една от фактурите е приложен опис. Към фактура № 20 от 15.06.2010 г. е приложен опис на автомобилни гуми (л. 132 от делото), които са изброени в 22 отделни позиции, като на всеки ред е посочен отделен брой гуми, при различна единична цена, варираща от 72,60 лева до 871,20 лева, крайна стойност за всеки отделен ред, като общата стойност на автомобилните гуми е 75640,00 лева с ДДС 15092,00 лева. Приложена е и складова разписка № 20 (на л. 133 от делото, том I), в която са описани същите стоки, както представения опис. Към фактура № 22 от 17.06.2010 г. е приложен опис на автомобилни гуми, двигателно масло, лагери, акумулатори, ремъци, амотрисьори (прил. на л. 136 от делото), описани в 13 отделни позиции, с отразено съответно количество, единична цена и крайна стойност за всяка отделна стока, като общата стойност на автомобилните части е за сумата от 49 320,00 лева с ДДС 9864,00 лева. Приложена е и складова разписка № 22 (на л. 137 от делото, том I) със същите стоки, както описаните в описа. Към фактура № 28 от 26.07.2010 г. е

приложен опис на автомобилни гуми (прил. на л. 212 от делото, първи том), описани на две отделни позиции – първата – 50 бр. при единична цена 71,24 лева с крайна стойност 3562,00 лева, втората – 189 бр. при единична цена 60,52 лева с крайна обща стойност 11438,00 лева. Описите към фактурите и складовите разписки са подписани от представители на [фирма] и на [фирма].

Плащането по фактурите е извършено в брой, като са представени копия от фискални бонове.

Процесните фактури са включени в дневниците за продажби и в СД за съответния данъчен период, като ДДС е начислен като задължение към бюджета.

Съгласно договор за покупко-продажба от 10.06.2010 г. (прил. на л. 142 от делото, том I) [фирма] в качеството му на Продавач се задължава да продаде на [фирма], а последният се задължава за заплати цената, договорена в чл. 2 от договора за стоки, подробно описани в опис, неразделна част от договора. Според чл. 2 от договора цената на стоките е в размер на 124 780,00 лева без ДДС. Срокът за доставката е до 17.06.2010 г. Към договора е приложен опис на стоките, предмет на продажбата – автомобилни гуми, лагери, двигателно масло, акумулатори, ремъци, амортизъри, посочени в 35 позиции.

Относно извършените доставки [фирма] е представило справка за наетите обекти, както следва – склад под наем, находящ се в [населено място], [улица] – 237 съгласно договор за наем от 05.01.2010 г.; офис под наем, находящ се в [населено място], ж.к. Д. I, [жилищен адрес] приземен етаж съгласно договор за наем от 05.01.2010 г.

В представените писмени обяснения (л. 130 от делото, том I) управителят на доставчика твърди, че датата на извършване на доставките е посочена във фактурите, описите и складовите разписки към тях, като клиентът му е взел стоката от склада му със собствен транспорт. Предходен доставчик на процесните стоки е [фирма].

Съгласно ПИНП № 01-1006682-02 от 12.10.2010 г. по отношение на [фирма] е констатирано, че дружеството е издало следните фактури № 3199 от 25.01.2010 г. с ДО 111 000,00 лева и ДДС 22 200,00 лева, № 3200 от 26.01.2010 г. с ДО 122 500,00 лева и ДДС 24 500,00 лева, № 3478 от 27.02.2010 г. с ДО 183 333,33 лева и ДДС 36 666,67 лева и № 3480 от 27.02.2010 г. на стойност 36 666,66 лева и ДДС 7 333,33 лева с получател [фирма]. Към фактурите са представени описи за следните стоки – масло, гарнитури, тампони, сервизни инструменти, датчик, гуми, помпа, съединител, въздухомер, диск, лагер и др. Приложени са два броя договори за покупко-продажба от 18.01.2010 г. и от 20.02.2010 г., сключени между [фирма] като купувач и [фирма] за продажба на стоки съгласно опис – по първия договор цената е в размер на 233 500,0 лева без ДДС, а по втория договор – в размер на 220 000 лева без ДДС.

Ревизиращите констатираат, че описаните по-горе фактури са осчетоводени и са отразени в дневниците за продажби и в СД за съответните данъчни периоди от доставчика [фирма]. Плащанията са извършени по банков път и в брой. Според декларация от управителя на [фирма] дружеството е с предмет на дейност – автосервиз за ремонт на автомобили, търговска дейност на авточасти, гуми и други свързани с ремонт на всички видове автомобили. Фирмата разполага с необходимите помещения (халета) за ремонт, складова и търговска база и всички машини и уреди за осъществяване на дейността, като стоката се закупува от различни и много на брой контрагенти и се съхранява в складови помещения в търговската част. Във връзка с доставките с получател [фирма] е посочено, че превозът на стоките е извършен от

самия клиент и мястото на изпълнение на доставките е [населено място], [улица]. Ревизираното лице твърди, че получените от [фирма] стоки са предмет на ВОД през м.07.2010 г. с получател GPI KOLOMAN I. K.F.T. В хода на ревизията е изпратена молба за информация до У. – SCAC относно взаимоотношенията между унгарското дружество GPI KOLOMAN I. K.F.T. и [фирма]. В получения отговор е отразено, че според унгарските власти сделките са подозрителни, защото унгарското дружество не разполага с помещения за складиране на стоките, както и защото на СМР, издадено от българското дружество не е изписан адреса в Б.. Изразява се съмнение, че стоките никога не са били транспортирани до У., поради което няма как същите да са били препродадени на румънското дружество. Приложени са ЧМР № 17 от 15.07.2010 г., № 14 от 16.07.2010 г. , № 15 от 21.07.2010 г. с посочен изпращач на стоките – А. Краси О., получател GPI KOLOMAN I. K.F.T. и превозвач [фирма]. Предмет на превоза са „стоки по спецификация”, без същите да са описани. В хода на съдебното производство са представени: 1. фактура № 595 от 15.07.2010 г. заедно с опис на стоки - двигателно масло, джанти, крушки, акумулатори, окачване, филтри, автомобилни гуми в съответните количества при различна единична цена; 2 фактура № 596 от 16.7.2010 г. с предмет – стоки по опис заедно с опис към същата за следните стоки – носачи, шанги, перка, термостати, свещи, тампон, лагери, авотмобилни гуми и др., описани на 58 отделни позиции със съответното количество и различна единична цена; 3. фактура № 629 от 21.07.2010 г. с предмет – стоки по опис ведно с опис към същата относно следните стоки – двигателно масло, лагери, акумулатори, амортизьори, ремъци, автомобилни гуми, описани в 27 отделни позиции със съответното количество при различна единична цена. [фирма] е издал на [фирма] фактури № 14 от 15.07.2010 г., № 15 от 16.07.2010 г. и № 17 от 21.07.2010 г. относно транспорт Б. С.. Съгласно писмените обяснения на управителя и едноличен собственик на капитала на [фирма] като следиторска фирма е използван превозвач от С., като са представени копие на фактури за превоз. Не са ангажирани доказателства, че представените инвойси са свързани с ВОД на стоки за У., нито съпътстващи документи за транспорта.

В ПИНП относно насрещна проверка на [фирма] е посочено, че от представените документи не става ясно къде са натоварени стоките и на кой адрес са разтоварени. В ЧМР няма точен адрес на получаването на стоките, нито регистрационен номер на превозното средство, извършило транспорта. Няма документи, от които да се установи как е извършен транспорта на стоките до У..

Жалбоподателят твърди също така, че част от стоките са продадени на „Транс Цвет 91 Е., като представя копие от фактура № 630 от 20.08.2010 г. с ДО 39226,74 лева и ДДС 47072,09 лева с предмет – стоки по опис заедно с опис на стоки – 453 бр. автомобилни гуми.

Въз основа на така събраните доказателства в рамките на ревизията, включително и тези, които са част от предходната ревизия и приобщени по надлежния ред, ревизиращите приемат, че не е доказано осъществяването на процесните доставки на стоки от [фирма] с получател [фирма].

Предмет на фактурите са родово определени вещи, поради което прехвърлянето на правото на собственост върху тях става чрез предаването им на купувача съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗЗД. Следователно, за да се докаже осъществяването на такава доставка, следва да са налице съответни писмени доказателства като складови разписки, кантарни бележки, товарителници, пътни листа, завеждане на стоките по съответните сметки в счетоводството на страните по доставката.

В конкретния случай от приложените към фактурите описи и складовите разписки е видно, че стоките, предмет на доставките не са индивидуализирани – по отношение на автомобилните гуми не са посочени марка и размер, като такава индивидуализация не се наблюдава и при другите автомобилни части. В тази връзка не става ясно по какво всеки артикул автомобилни гуми са отличава от другия с оглед посочената цена, която варира от 58,08 лева до 871,20 лева.

От друга страна, не може да се установи дали действително стоките са били заприходени в счетоводството на [фирма] и дали доставчикът е разполагал със съответните количества към датата на издаване на фактурите, за да може да ги прехвърли на [фирма]. Вещото лице А. не е извършило проверка в счетоводството на доставчика, като не е проверено дали [фирма] е изписал процесните стоки към [фирма] в съответното количество и от съответния вид (марка ,модел и др.), водени ли са аналитични партии, както и не е проверено дали счетоводството на доставчика е водено редовно по смисъла на чл. 51 от ДОПК. Видно от констатациите на вещото лице същото е работило само по хронологични извлечения от сметки 411,7021, 501, като те касаят само партията на ревизираното лице, без останалото движение по дебита и кредита на сметките, поради което оборотите в тези регистри се явяват несъпоставими с оборотите по същите сметки в оборотната ведомост. В.л. А. изрично посочва, че не е налице възможност за съпоставка на аналитична (хронологична) със синтетична (систематизирана) отчетност. Отделно от това експертът е констатирал, че за данъчни периоди м.06 и м.

07.2010 г. не са представени протоколи за приемане на декларации и СД на [фирма], като има представени СД по ЗДДС, но върху тях няма поставени входящи номера на ТД на НАП С..

Освен това вещото лице изрично е установило, че не е представена аналитична отчетност при ревизираното лице за сметка 304 „Стоки”, което прави невъзможно да се проследи движението на стоките. Този факт е констатиран от ревизиращите и от решаващия орган.

На стр.24 от заключението по ССЧЕ е отразено, че не е представен хронологичен регистър на сметка 302 „Стоки” на [фирма] за посочените периоди м.06 и м.07.2010 г. с оглед установяване дали автомобилните гуми са били заприходени при покупката и изписвани при реализацията им. Както е посочило вещото лице при ревизираното лице се води сметка 304 „Стоки”, по която са осчетоводени процесните фактури, но материалната сметка 304 не е разгърната аналитично по отделни номенклатури или позиции. Това прави невъзможно проследяването дали е налице идентичност между стоките по фактурите от предходния доставчик – [фирма] и стоките по процесните фактури, издадени от [фирма], както и такава идентичност и по инвойсите, по които се твърди последваща реализация.

Липсата на индивидуализация на стоките, посочени във фактурите от предходния доставчик [фирма] и тези във фактурите, издадени от [фирма], както и по инвойсите, по които се твърди последваща реализация допълнително обосновава извода за недоказаност на реалното извършване на доставките с получател [фирма]. Според заключението на вещото лице (на стр. 26) при съпоставка на покупките и продажбите за периода от м.03. до м.07.2010 г., броят на закупените автомобилни гуми е 4 879 бр. (по процесните три фактури, издадени от [фирма]), който превишава броя на продадените 4 792 бр. (включващи продажба на 453 бр. автомобилни гуми на [фирма] през м.08.2010 г. + 2133 бр., продадени на унгарски клиент през м. 07.2010 г. + 2206 бр. гуми, продадени в периода м.03. – м.04.2010 г.). Вещото лице посочва, че би трябвало в края на периода да е била отчетена наличност от 47 бр. , но това не може да се установи без аналитична отчетност на сметка 304 „Стоки”, каквато не е налице. Както вещото лице е констатирало, а и това е видно от съдържанието на описите към фактурите, издадени от [фирма], от инвойсите, издадени от [фирма] с получател [фирма] и унгарското дружество, извършената съпоставка е само най-обща само по брой на процесните стоки (автомобилни гуми), тъй като в описите гумите не са идентифицирани по марка, модел, размер и т.н.

От доказателствата в рамките на ревизията и съдебното производство не

може да се установи как е извършен транспорта на стоките по процесните фактури, издадени от [фирма] с получател [фирма]. Вещото лице изрично констатира, че при доставчика не са налице дебитни обороти по сметки от група 60, по които следва да се отнасят разходите за транспорт и товарни дейности и това означава, че доставчикът не е осчетоводил такива разходи. Съгласно отразеното на стр. 22 и стр. 24 от заключението в помесечните оборотни ведомости на [фирма] се води само сметка 206 „Стопански инвентар” с дебитно салдо 790,83 лева, като не е приложена аналитична разшифровка за вида на Д.. На стр. 24 от заключението е посочено, че не се установяват наличности (салда) по сметка 205 „Транспортни средства” на доставчика. Следователно, не може да се установи дали доставчикът е притежавал относимата техническа обезпеченост за извършване на доставките.

От друга страна, според обяснението на управителя на [фирма] транспортът на стоките е извършен от жалбоподателя. На стр. 24 от заключението вещото лице е посочило, че в месечните оборотни ведомости на [фирма] за данъчни периоди м.06 и м.07.2010 г. се числят активи по сметка 204 „Компютърна техника”, сметка 206 „стопански инвентар”, сметка 209 „Други Д.”, като има и салдо по сметка „Разходи за придобиване на Д.”. Не се установяват наличности по сметка 205 Транспортни средства. Това означава, че ревизираното лице не води сметка 205 за отчитане на придобити транспортни средства, като не се представят доказателства за наемане на такива средства. Доказателства за извършения транспорт на стоките не са представени от ревизираното лице в хода на ревизията. Пред съда са представени допълнителни писмени доказателства във връзка с твърдението на жалбоподателя за собствен товарен автомобил за стопански цели. Приложен е договор за покупко-продажба на МПС от 19.12.2006 г., сключен между [фирма] и З. К. А. като Продавачи и [фирма] като Купувач относно МПС, модел И. 3510 за сумата от 13 000 лева. Договорът е писмен и няма нотариална заверка на подписите. Към договора са представени фактура № 645 от 19.12.2006 г. относно продажбата на МПС и митническа декларация № 3000/4-75952 от 18.12.2006 г.

Съгласно удостоверение от ПП КАТ – СДВР от 05.04.2013 г. превозно средство И. 35 10 с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на [фирма].

Представена е и аналитична амортизационна таблица за м.12.2012 г., съгласно която е описан товарен автомобил И. с дата на въвеждане в експлоатация м.01.11 и със срок на използване 4 г. и 0м.

Така представените за първи път пред съда доказателства не следва да

бъдат кредитирани. Вещото лице изрично е констатирало, че в месечните оборотни ведомости по сметка 205 Транспортни средства за периода от м.03 – м.08.2010 г. няма оборот, т.е. е с нулеви обороти, като представената месечна амортизационна таблица се отнася до м.12.2012 г. и се явява неотнормима към посочените периоди. От друга страна, съгласно посоченото в нея активът е въведен в експлоатация през м.01.2011 г., което попада извън ревизираните периоди. Съгласно чл. 58 от ЗКПО начисляването на данъчната амортизация започва от началото на месеца, от който данъчният амортизируем актив е въведен в експлоатация или от началото на следващия месец, като датата на въвеждане в експлоатация следва да е документално обоснована. В процесния случай такава обоснованост не е налице, тъй като договорът за покупко-продажба на товарния автомобил е от 19.12.2006 г., а в представената разпечатка за м.12.2012 г. е отразена дата на въвеждане в експлоатация на актива – м.01.2011 г.

В допълнение следва да се посочи, че договорът за покупко-продажба на автомобила от 19.12.2006 г. не е в изискуемата писмена форма с нотариална заверка на подписите, поради което договорът се явява недействителен и не е настъпил транслативният ефект. Удостоверението от ПП КАТ – СДВР доказва факта, че процесният товарен автомобил е собственост на ревизираното лице, но не установява от коя дата е прехвърлена собствеността.

Следователно, с оглед заключението на в.л. А. сметка 205 „Транспортни средства” на ревизираното лице за периодите м.06 и м.07.2010 г. е с нулево салдо и поради неотнормимостта на представените от жалбоподателя пред съда писмени доказателства във връзка със собствен товарен автомобил И. следва извода за недоказаност извършването на транспорта на процесните стоки от страна на жалбоподателя.

Обосновано органите по приходите приемат липсата на складова обезпеченост на доставчика. Жалбоподателят се позовава на двата наемни договора – единият, сключен с Д. В. И. за наем на склад с площ от 240 кв.м. на [улица]и другият, сключен с Домсъвета на [жилищен адрес] в кв. Д. на офис на приземен етаж в жилищния блок. Съгласно отразеното в решението на директора на дирекция „О.” след извършена служебна справка в имотния регистър, воден от Агенцията по вписванията е видно, че наемодателят Д. В. И. не притежава складово помещение, предмет на наемния договор. Констатирано е също, че физическото лице не е подавало годишни данъчни декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ за деклариранни доходи за наем. Това означава, че [фирма] не притежава (

ползва) складово помещение за съхранение на голямото количество автомобилни гуми и авточасти, които фактурира.

Във връзка с изследване на въпроса относно осъществения ВОД от страна на [фирма] през м.07.2010 г. следва да се посочи, че ревизията не обхваща въпроса за непризнат ВОД към унгарския контрагент, поради което неотнормирани се явяват твърденията за наличието на всички изискуеми съгласно ЗДДС и ППЗДДС документи, доказващи осъществяването на ВОД през процесния период. С оглед твърдението на ревизираното лице за последваща реализация на придобитите стоки към унгарското дружество в РД, РА и в решението на директора на дирекция „ОДОП” е обсъден получения формуляр SCAC 2004 за обмен на информация с унгарската приходна администрация. От този формуляр се установява, че унгарските данъчни власти намират сделките за подозрителни, защото унгарското дружество, представлявано от Д. Ч. не разполага с помещения за складиране и нает персонал, а също така в ЧМР не е отбелязан точен адрес в [населено място], където е станало разтоварване на стоките. Налице са и противоречиви твърдения относно ролята на [фирма] като спедитор (каквато роля самото дружество твърди, че е имало при извършената му насрещна проверка) или превозвач (предвид предмета на издадените от него фактури). Както е видно от всички доказателства по делото не са ангажирани конкретни доказателства за реално осъществен превоз на стоки, доколкото няма информация как е извършен транспорта на стоките, т.е. с какви превозни средства и респ. къде е извършено разтоварването на стоките. Не е доказано фактическото преминаване на стоките извън територията на страната и съответно, твърдението на жалбоподателя за наличие на последваща реализация на стоките през м.07.2010 г.

От съвкупната преценка на доказателствата, събрани в рамките на предходната и повторната ревизия и тези, събрани в хода на съдебното производство се обосновава извода за законосъобразност на РА в оспорената му част относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 22 от 17.06.2010 г. с ДО 49 320,00 лева и ДДС 9 864,00 лева, фактура № 20 от 15.06.2010 г. с ДО 75 460,00 лева и ДДС 15092, 00 лева и фактура № 28 от 26.07.2010 г. с ДО 15000,00 лева и ДДС 3000,00 лева с предмет - стоки по опис, издадени от [фирма]. Съгласно чл.68 ал.1 т.1 ЗДДС, за да възникне правото на приспадане на данъчен кредит, е необходимо да е осъществена облагаема доставка. По чл. 2, т.1 ЗДДС в обхвата на закона са всички облагаеми доставки на стоки и услуги, и наличието на осъществена доставка е първият факт, който следва да бъде доказан от получателя по фактурата, за да установи

основателно начисляване на данъка и възникнало право на приспадане на данъчен кредит по нея. В този смисъл е трайната практика на Съда на Европейския съюз предвид решението по дело С-152/02, в който С. приема, че за да се признае право на приспадане на данъчен кредит на получателя, следва да е доказано осъществяване на фактурираната доставка и наличие на фактура за нея. В същия смисъл е и решението по дело С-642/11 на С.. Неоснователно жалбоподателят се позовава на решението на ЕСПЧ по дело [фирма] срещу България, тъй като същото не касае въпроса относно реалното извършване на процесната доставка. В решението е прието, че доставката е осъществена, данъчната основа и ДДС са платени и данъкът е начислен по-късно, като получателят по фактурата е приет за добросъвестен, тъй като не е могъл да знае за късното начисляване на ДДС от страна на своя доставчик и не могат да му бъдат възлагани неблагоприятни последици в насока отказ на правото на приспадане на данъчен кредит по съответната доставка.

По тези съображения жалбата на [фирма] се явява неоснователна.

На основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 1009,12 (хиляда и девет лева и дванадесет стотинки) лева съобразно материалния интерес по делото.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт № [ЕГН] от 13.02.2012 г., издаден от И. Й. В. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, потвърден с решение № 1559 от 29.06.2012 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – [населено място] при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 1009,12 (хиляда и девет лева и дванадесет стотинки) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ:

